

och, dat kon immers niet, daarvoor was hij nog te ver van haar verwijderd.

Als hij haar zag, hier! Snel verschool zij zich in de schaduw van een klein plantsoen en zag, hoe de oude Jozef, nog altijd met het hoofd gebukt, langzaam voortschreed en toen, als door een ingeving beziel, een snelleren gang aannam en spoedig uit hare oogen verdwenen was.

„Arme, ouwe, goede grootvader! Vergeef het mij, maar ik kan niet anders. Het moet, het moet!” en met deze woorden haastte zij zich verder en bereikte een plein, waarlangs reeds rijtuigen af- en aanreden, om de bezoekers naar de opera te brengen, waar dezen avond Amaida zou opgevoerd worden.

Een oogenblik bleef zij staan om adem te scheppen. Toen vervolgde zij weer snel haar weg en bereikte langs een zijstraatje den schouwburg, waar honderden menschen zich reeds verdrongen.

Oude Jozef had de woning van den directeur bereikt. Hoe nader hij aan het doel was gekomen, hoe zwaarder hem de tocht werd. Hij wist het maar al te goed, dat wat hij nu deed, gelijk stond met zich tot de diepste armoe te brengen. Een oogenblik dacht hij er aan, terug te keeren, naar Judith te gaan en te zeggen: „Kind, ik kan het niet. Uw leven is in Gods hand, ga!” maar dan weer verschenen hem de teedere rozen op Judith's wangen. Zij werden grooter en grooter en . . . en dan ijldde hij weer voort, om even daarna weer tot zijn vorigen loomen gang terug te keeren. Maar eindelijk toch had hij de woning bereikt en om niet in de verzoeking te komen onverrichter zake terug te keeren, gaf hij een ruk aan de schel, zóó hard, dat hij er zelf van ontstelde.

't Duurde lang eer iemand verscheen, maar eindelijk daagde dan toch een dienstbode op, die maar half de deur opende, den ouden man wantrouwend van onder tot boven bekeek en toen vroeg wat hij begeerde.

„Ik zou graag mijnheer even willen spreken, juffrouw, een oogenblik.”

De deur werd wat verder geopend. Welke dienstbode kan ook de macht van het woord „juffrouw” weerstaan.

„Mijnheer is aan tafel.”

„Dan zal ik wel even wachten, juffrouw,” en hij dacht er bij: „De directeur zal het toch vroeg genoeg vernemen, voor kwaad nieuws is het nooit te laat.

„Kom dan maar even binnen, goede man, 't is buiten vrij koud.” De deur werd nu nog verder geopend en Jozef trad de marmeren gang binnen.

„Als u even zitten wil, ik zal mijnheer waarschuwen.”

Met deze woorden liet de meid den ouden man alleen, die werktuigelijk op de bank neerviel en voor zich staarde. De meid keerde echter op haar schreden terug en vroeg:

„Ik vergat uw naam te vragen. Wie”

„O, niets dan Jozef van Buren, dan weet mijnheer het wel. 't Is over de opera, dat ik hem spreken moet.”

„Zoo, Jozef van Buren, jawel,” en de gediensdige verdween in een zijdeur.